A°. 1841. N°. 77.

ARNHEMSCHE COURANT.

(De prijs dezer Courant, die geregeld *vijfmaal* 's weeks wordt uitgegeven, en wel op *Zondag*, *Dingsdag*, *Woensdag*, *Donderdag* en *Zaturdag*, is *f* 5 in de drie maanden. —)

WOENSDAG 21 APRIL.

(De prijs der Advertentiën is, van *een tot vijf* regels *f* 1.00, en voor elken regel daarboven [illegible] centen behalve 35 centen zegelregt, voor elke plaatsing.)

Buitenlandsche berigten.

RUSLAND en POLEN.

St. Petersburg, *3 april.* Naar men met zekerheid verneemt, moet dezer dagen de keizerlijke bewilliging zijn gegeven tot aanlegging eener ijzerbaan tusschen Petersburg en Moskau. Zij zal worden ondernomen door eene maatschappij, die reeds veel buitenlandsche deelnemers telt. Waarschijnlijk zal men er nog in dezen zomer aan beginnen. (*Hamb. C.*)

ZWITSERLAND.

Uit Jura, *9 april.* De heer *Mortier*, de Fransche gezant bij het bondgenootschap, is, eenige dagen geleden, op zijnen post terugkeerd, en heeft, kort na zijne aankomst te Bern, bij den bondspresident een bezoek afgelegd. Naar men uit geloofwaardige bron verneemt, bedrogen zij zich zeer die meenden dat het kabinet der Tuileriën in de kloosterzaak neutraal blijven of zelfs wel partij zoude kiezen voor de Aargausche regering; want het is eene stellige daadzaak, dat de Fransche gezant van zijne regering last heeft om in de bedoelde aangelegenheid zich naar de dezelfde grondbeginselen te rigten, die het gedrag van den Oostenrijksche gezant regelen. (*S. M.*)

DUITSCHLAND.

Mecklenburg Schwerin, *11 april.* Luidens een vrij algemeen verspreid gerucht, hetwelk echter nog bevestiging schijnt te behoeven, zou de heer *Thiers* gezind zijn hier voor eene aanzienlijke som vaste goederen te koopen. Zoo veel echter is zeker, dat er aan een' groot landbezitter voor zijne uitgestrekte goederen aan den straatweg tusschen Berlijn en Straatsburg ongeveer 900,000 rijksdaalders van wege eenen vreemdeling van hoogen stand (men noemt ook den graaf *Willem van Nassau*) door onderhandelaars geboden zijn. (*Hamb. Corr.*)

Frankfort, *16 april.* Gisteren middag werd onze stad verrast door de aankomst van twee Fransche ijzeren stoombooten; zij behooren aan de Moezel-stoombootmaatschappij, zijn van eenvoudigen doch sierlijken bouw, lang en smal, en bewegen zich met buitengewone gemakkelijkheid. Eergisteren deden zij eene proefvaart op den Neckar, en, naar men hoort, viel de proef zoo gunstig uit, dat de twijfel of de sterk stroomende rivier voor de stoomvaart geschikt is, als opgelost schijnt te moeten worden beschouwd. (*Köln. Z.*)

OOSTENRIJK.

De *Erdelyi Hirado* berigt de volgende gruweldaad, die in Kiraly Darotz is voorgevallen: Een zeer geacht edelman werd, ten gevolge van eene hevige ziekte, krankzinnig, en poogde in dien toestand meermalen zich zelven om te brengen. Slechts door de zorgvuldige oppassing van zijne teeder bezorgde vrouw, werd zijn voornemen telkens verhinderd. Maar te middernacht, toen geen menschelijk oog zijne schreden bewaakte, stond de waanzinnige van zijn leger op, nam eene bijl, en sloeg daarmede zijne trouwe echtgenoot dood; begaf zich vervolgens naar het bed van zijnen zoon, dien hij in zijnen gezonden toestand uitermate lief had, en worgde dien door middel van een halster. Eindelijk legde hij, met behulp van een scheermes, de hand aan zijn eigen leven, en sneed zich in de keel. Daar de wond echter niet doodelijk was, verhing hij zich aan eenen strik, dien hij reeds lang gereed had. — Bij zulke voorvallen leert men eerst de weldaden van krankzinnigen-gestichten naar waarde schatten.

ENGELAND.

Londen, *17 april.* Nog altijd blijft men zonder tijding wegens de stoomboot *President*, en voedt alleen nog hoop dat zij, door de stormen genoodzaakt, die in de Noord-Amerikaansche wateren gewoed hebben, eene toevlugt in de haven van Bermuda gezocht heeft. De stoomboot *British Queen*, van Portsmouth naar New-York bestemd, is door storm beloopen en met schade te Halifax binnengevallen.

— Volgens de Lissabonsche brieven, van den 6den dezer, had de hertog *de Palmella* er eindelijk in toegestemd voorzitter der financiële commissie van vijf leden te wezen, die met het doel is ingesteld om een uitgebreid stelsel van bezuinigingen te ontwerpen en aan de cortes voor te dragen. Intusschen drong de regering sterk aan op het verschaffen der benoodigde sommen, zoo tot betaling der militaire en burgerlijke beambten, als tot dekking der renten van de buitenlandsche schuld.

— Men verneemt uit Noord-Amerika, van den 30sten maart, dat de zaak van *Mac Leod* is uitgesteld, wegens een gebrek in den vorm der regtsvordering. Waarschijnlijk zal zijne zaak nu niet voor october dienen. De aandacht wordt daarvan trouwens meer en meer afgewend. De vrees voor eene gevaarlijke botsing ten zijnen behoeve wijkt ook hier te lande, vooral daar men vrij algemeen *M'Leod* voor een niet zeer achtingswaardig persoon begint te houden. Men wil zelfs dat hij nog gaarne eenigen tijd in de gevangenis wil blijven, waar men hem aan niets gebrek laat lijden, onder voorwaarde, dat men hem rijkelijk betaalt!

FRANKRIJK.

Parijs, *17 april.* Z. M. heeft eene som van 30,000 franken tot herstel der vernielde of vervallen kerken in Syrië geschonken.

— In de volgende week moet de arbeid aan de vestingwerken van Parijs, zoo wel aan den doorloopenden wal als aan de afgezonderde forten, op alle punten gelijktijdig aangevangen en met den meesten spoed doorgezet worden. Dezer dagen zijn meer dan 10,000 werklieden door de verschillende ondernemers aangenomen, en is hun last gegeven om tot de militairen toevlugt te nemen, bijaldien zij onder de burgers het vereischt aantal niet mogten kunnen vinden.

— De Belgische gezant bij het Nederlandsche hof, prins *de Chimay*, wordt wel eerstdaags alhier verwacht, maar het bevestigt zich niet dat hij bestemd zou zijn om den heer *Lehon* als gezant te Parijs te vervangen. Beide diplomaten zullen denkelijk hunne tegenwoordige posten behouden.

— Twee voormalige boekverkoopers, vader en zoon, wier naam nog alleen met de letter S. wordt aangeduid, hebben, volgens een der dagbladen, te Villetanense, nabij St. Denis, welgeslaagde proeven genomen, om eenen luchtballon naar willekeur in alle rigtingen te besturen.

BELGIE.

Brussel, *18 april.* In een der Belgische bladen leest men:

» Den 15den april zijn de werken voor het aanleggen van eenen spoorweg van Mouscron tot aan de Fransche grenzen, zijnde een afstand van nog geen half uur, aanbesteed. Als dit eindweegs voltooid is, zal de Fransche regering slechts eene linie van twee uren, van onze grenzen tot Rijssel, aan te leggen hebben, om eene spoorweg-gemeenschap tusschen die hoofdstad van het welvarende departement van het Noorden en Kortrijk, Gent, Brussel, Antwerpen, in één woord geheel België, te openen. Van hoeveel belang dit werk op het Fransche grondgebied zou zijn, laat zich reeds daaruit opmaken, dat op die korte lijn van Rijsel tot onze grenzen twee fabrieksteden van den eersten rang, namelijk Roubaix en Turcoing, liggen. Roubaix zal dan voortaan slechts 6 minuten, Turcoing 20 van Rijsel afgelegen zijn. De overtogt van Rijsel naar Kortrijk zal in een uur plaats hebben, met inbegrip van oponthoud aan de tolkantoren; van Rijssel naar Gent in twee uren; van Rijssel naar Brussel of Antwerpen in vier of vijf uren.

» De Fransche fabrijkstad Rijssel heeft zulk een in het oogvallend belang bij hare opneming in het stelsel onzer spoorwegen, dat zij, indien de Fransche regering achterlijk bleef, wel gedrongen zou worden, om voor eigene rekening den arbeid te ondernemen. Hoe dit ook zij, het is waarschijnlijk, dat wij, Belgen, de Fransche grenzen zullen bereiken voor men in Frankrijk de hand aan het werk geslagen heeft.

» Mouscron, dat thans weldra in ons spoorwegstelsel zal worden begrepen, is eene gemeente van 5,536 zielen, in eene buitengewoon vruchtbare streek gelegen. Men vindt er 23 weverijen van wollen stoffen, 8 katoenspinnerijen, 12 verwerijen, een groot aantal olie- en andere molens, enz. Van uit Mouscron wordt een aanzienlijke handel in koloniale waren op Frankrijk gedreven,

Binnenlandsche berigten.

Amsterdam, *19 april.* Op den 16den en 17den dezer is alhier, onder voorzitting van Zijne Excellentie den minister van financiën, gehouden eene vergadering der leden van het ontbonden amortisatie-syndicaat, in welke de verrigtingen, gedurende de zes laatste maanden van het jaar 1840, en de rekening en verantwoording deswege, met algemeene stemmen, zijn goedgekeurd.

's Gravenhage, *18 april.* Vóór den 1sten julij aanstaande zal bij de infanterie van het leger eene garnizoensverandering plaats hebben. Onder anderen zijn de veldbataljons van het 6de regement infanterie, luitenant-kolonel *C. de Haan*, sedert september 1839 in de provincie Zeeland in bezetting, bestemd voor de vesting 's Hertogenbosch; het 4de regement infanterie, luitenant-kolonel *J. J. Wagener*, thans te 's Hertogenbosch, naar Bergen-op-Zoom; terwijl de veldbataljons van het 5de regement infanterie, luitenant-kolonel *C. Menso*, van Bergen-op-Zoom, voor de bezetting der provincie Zeeland en in vervanging van het 6de regement infanterie gedestineerd zijn.

— Naar men verzekert, zal van de uitgifte van nieuwe schuldbrieven, door de Kamers aan de regering toegestaan, dit jaar hoogst waarschijnlijk geen gebruik behoeven te worden gemaakt, en de uitgifte van een klein gedeelte der nieuwe schatkistbiljetten vermoedelijk de eenige buitengewone voorziening zijn, tot welke Zijne Exc. de minister van financiën in 1841 zijne toevlugt zal nemen.

Regtswezen.

Kantongeregt te Nijmegen.

Zitting van 5 April 1841.

Gouverneurs-kwestie. — Grondwettigheid van het Geldersche Polderreglement.

Mag de regter treden in een onderzoek naar de grondwettigheid of ongrondwettigheid van een provinciaal reglement zooveel betreft den inhoud daarvan? — NEEN.

Is de Gouverneur eener provincie bevoegd, om bij het vaststellen van een provinciaal reglement mede zijne stem uit te brengen? — JA.

Wij meenden onzen lezers geene ondienst te doen met de mededeeling van een vonnis, waarbij twee vragen van dat gewigt als de hier bovenstaande, zijn beantwoord. Men meldt ons tevens dat eerstdaags de uitspraak der regtbank in hooger beroep over deze zaak wordt te gemoet gezien. Het is derhalve meer dan waarschijnlijk, dat eerlang de Hooge Raad, die de eerste

vraag reeds meermalen *implicite toestemmende* heeft beantwoord, zich zal geroepen vinden om over de tweede te oordeelen.

Zie hier ondertusschen het vonnis van den kantonregter:

De kantonregter, enz.

Overwegende, dat de verschenen gedaagden, ter teregtzitting hebben bekend aanzegging ontvangen te hebben, om de dijkwacht te Hees, in de avonden van 3 en 4 januari 1841, te betrekken, en tevens dat zij aan die oproeping niet hebben voldaan, en ter voorzegder plaatse niet verschenen zijn;

Overwegende, dat die gedaagden vermeenen, dat hunne ongehoorzaamheid, om aan die oproeping van wege den dijkstoel van het rijk van Nijmegen te voldoen, allezins is regtmatig, en zij de wettigheid van deze hunne handeling mogen gronden op de ongrondwettigheid van het reglement op het beheer der rivierpolders, in de provincie Gelderland, zóó wat deszelfs vorm als deszelfs inhoud betreft;

Overwegende, dat bij artikel 11 der wet, houdende algemeene bepalingen der wetgeving, uitdrukkelijk staat voorgeschreven: »Dat de regter volgens de wet moet »regt spreken en hij in geen geval de innerlijke waarde »of billijkheid der wet beoordeelen mag;"

Overwegende, dat, door zoo even aangehaald artikel, de beoordeeling van de innerlijke waarde en de billijkheid, en dus ook van de grondwettigheid eener wet aan de regterlijke magt onttrokken zijnde, en de regter derhalve niet over, maar alleen volgens de wet vermogende regt te spreken, hij dus slechts dan de toepassing van een besluit of reglement mag weigeren, wanneer aan hetzelve de uiterlijke waarde of de vorm eener wet ontbreekt;

Overwegende, dat bij artikel 144 der grondwet (vroegere grondwet 146), »aan de staten der provincie geheel »en al wordt overgelaten, de beschikking en beslissing »van alles, wat tot de gewone inwendige politie en »de oeconomie behoort, met deze bepaling tevens, dat »alle zoodanige reglementen en ordonnanciën, als zij »voor het algemeen belang noodig oordeelen te maken, »alvorens haar beslag te hebben, aan de goedkeuring »van den koning moeten worden onderworpen;"

Overwegende, dat krachtens gemeld artikel 144 der grondwet, dan ook door de provinciale staten van Gelderland is gearresteerd een reglement op het beheer der rivier polders in dezelve provincie; dat hetzelve reglement door den koning, bij hoogstdeszelfs besluit van den 23sten september 1837, n°. 137, is goedgekeurd en bekrachtigd, en dien ten gevolge, na afkondiging, in werking gebragt, zoodat aan de bepalingen en voorschriften der grondwet ten deze, wat de uiterlijke of vormelijke waarde aangaat, in allen deele is voldaan;

Overwegende, dat, wel is waar, de gedaagden, die verschenen zijn, beweren, dat het reglement op het beheer der rivier-polders in de provincie Gelderland, wat deszelfs vorm aanbelangt, geheel ongrondwettig is, uit hoofde de heer gouverneur der provincie in deze mede zijne stem heeft uitgebragt;

Overwegende, dat bij artikel 65 en 70 van het reglement op de zamenstelling der provinciale staten, aan de gouverneurs het voorzitterschap in de vergaderingen der staten, overeenkomstig artikel 135 der grondwet (vroegere grondwet 137,) toegekend is en bepaald wordt dat alle zaken bij volstrekte meerderheid der stemmen, door de tegenwoordig zijnde leden en den voorzitter uitgebragt, afgedaan zullen worden, met bijvoeging in artikel 71, dat, ingeval de stemmen in de vergadering mogten staken, de door den voorzitter uitgebragte stem beslissend zijn zal;

Overwegende, dat de gouverneur, bij het arresteren van het reglement op het beheer der rivier-polders in de provincie Gelderland, mede zijne stem heeft uitgebragt, hij van een regt heeft gebruik gemaakt, hem bij artikel 65, 70 en 71 van het reglement op de zamenstelling der provinciale staten toegekend; — en dat dus wat den vorm van dat reglement op het beheer der rivier-polders aangaat, hetzelve niet in tegenspraak is met de grondwet;

Overwegende, dat, wanneer in het reglement op de zamenstelling der provinciale staten van Gelderland, bepalingen mogten voorkomen, welke met den geest der grondwet schijnen in tweestrijd te zijn, de beoordeeling hiervan door het boven reeds aangehaalde artikel 11 der wet, houdende algemeene bepalingen der wetgeving, buiten de grenzen der regterlijke magt is geplaatst, gelijk zulks ook met klem van redenen, bij de discussiën over dit belangrijk artikel der wetgeving in de afdeelingen der Staten-Generaal in het breede is ontwikkeld;

Gelet mede op artikel 7 der vorige grondwet; — Verklaren enz.; —

Veroordeelen mitsdien de gedaagden ieder in eene geldboete van *f* 3, of, bij onvermogen, in eene gevangenis van drie dagen, alsmede in de kosten van dit regtsgeding, getaxeerd ad *f* 9.46.

(*Weekblad van het Regt.*)

Mengelwerk.

Voorgedragen ontwerp voor de personele belasting (1).

(*Ingezonden.*)

(*Slot van n°. 76.*)

Art. 4. Den maatstaf naar de bevolking te nemen is altijd dadelijk eene onevenredigheid daarstellen; want men doet dit in de vooronderstelling, dat de meest bevolkte plaatsen voor dezelfde woningen de hoogste huurwaarden hebben. Valsche stelling. Wandelen wij in onze gedachte de residentie uit, den Loosduinschen weg op, heeft er dan daar, waar het gebied van 's Hage eindigt, dadelijk zulk een verschil van huurwaarde plaats, dat het eene huis tot de 1e klasse, het aanleendende tot de laagste moet behooren? Is de huurwaarde in de omstreken van Haarlem (platte land) niet hooger dan in Groningen en Leeuwarden; die van Voorschoten, Voorburg, Lisse, Velp enz. niet hooger dan die van Middelburg? De bevolking kan nooit, de huurwaarde zelf, moet de maatstaf zijn; en deze betrekkelijke huurwaarde is zeer goed te vinden. Men zette in het artikel: De koning zal, naar bevind der huurwaarde, den rang bepalen der verschillende plaatsen, welke in negen rangen zullen worden verdeeld.

Om tot deze bepaling te geraken, late zich de minister door al de ontvangers naauwkeurige beschrijvingen van drie of meer perceelen, van verschillende huurwaarde, uit iedere gemeente geven, met opgave der daarvoor bepaalde huurwaarde, waarbij door de ontvangers zal moeten gelet worden, dat, zoo de huurwaarde van een gedeelte hunner ontvangst of gemeente met een ander merkelijk mogt verschillen, zij dit uitdrukkelijk en duidelijk moeten opgeven; en zoo doende zal het ministerie in staat zijn, met volkomene juistheid den rang eener gemeente of gedeelte eener gemeente te bepalen.

Art. 5. Hoezeer wij ijveren voor de verligting van den geringen stand, vinden wij een groot verschil tusschen verligting en vrijdom. Men heeft de wet van 3 Nivose jaar VII aangehaald; maar waarom daarvan niet behouden dat de behoeftigen alleen zouden zijn uitgesloten, en den daarbij gestelden maatstaf van drie dagen arbeids niet behouden? Deze tax kan ten platte lande en even zoo wel in de steden worden opgebragt. Wij zouden dus veel billijker vinden de vrijdommen niet verder uit te strekken dan bij de wet van 1835, maar met lage percenten te beginnen en dan niet met verdubbeling, maar percent voor percent op te klimmen. De daglooners in vaste dienst ten platten lande kunnen zeer wel *f* 2 à *f* 3 betalen; maar voert men die belasting, als bij het ontwerp, op tot *f* 6 à *f* 7, dan kan hij niet betalen en de post wordt oninbaar.

Art. 6. Wij vinden het zeer billijk, dat men, even als bij de wet van 1835, de kostschoolhouders heeft willen ontlasten; maar nu alles van de huurwaarde zal afhangen, vinden wij de verzoeking tot valsche aangifte te groot voor hen. Wie kan den kostschoolhouder nagaan in het aangeven van het gebruik zijner slaapvertrekken? en hoe gemakkelijk kan hij, daar kort op de beschrijving op alle kostscholen de vacantie volgt, eene verandering in de slaapplaatsen maken, zoodat overal kostleerlingen slapen; en de bloeijendste kostscholen zouden juist het best kunnen ontduiken; den vrijdom van de huurwaarde zouden wij bepalen tot artikel 5, § 1e. c, en geven den kostschoolhouders liever het regt, hunne dienstboden volgens artikel 11, § 3, aan te geven.

Waarom vindt men onder de begunstigden in dit artikel ook niet de winkeliers? Zullen deze menschen in de Kalverstraat te Amsterdam ook nu worden aangeslagen naar de volle huurwaarde der perceelen? Derzelver waarde toch ligt bijna uitsluitend in den winkel en den stand van denzelven; de meeste der woonhuizen, daarachter, zijn waarlijk geene verblijven van weelde.

Eindelijk wenschten wij ook de pastoriën op 50 pCt. van de huurwaarde gebragt te zien. De geestelijken toch kunnen met hunne behoeften of hunne omstandigheden niet raadplegen; zij moeten de pastorie betrekken. Indien zij dus daarnaar ten volle moeten betalen, wordt hun eene mooije pastorie alles behalve een zegen; men heeft al lang de billijkheid ingezien, de pastoriën tot lagere huurwaarden dan andere huizen te zetten, en dit is op vele plaatsen gedaan; doch dit is eene oogluiking, en oogluikingen, ook met goede bedoelingen, zijn altijd strijdig met eene gelijke handhaving der wet. Ook voor de roomsche geestelijken begeeren wij deze bepaling vooral, om de laatste aanmerking te doen wegvallen tegen de veranderingen, die wij in het artikel 16 zullen voorstellen.

Art. 7 en 8. *Mobilair*. Bij de vrijstellingen, die wij zeer toejuichen, zouden wij nog voegen alle beddegoed, omdat zware huisgezinnen, die door derzelver aantal reeds zoo aanmerkelijk in de accijnsen moeten dragen, en, veel ruimte noodig hebbende, in groote huizen moeten trekken, verpligt zijn veel beddegoed te hebben, en, dit artikel met het linnen, onder 9, vrij gegeven wordende, zij dus zeer weinig in dezen grondslag zouden dragen.

Het is, onzes inziens, reeds waarschijnlijk dat de opbrengst van het mobilair minder zal zijn dan nu, want de vermeerdering van de belasting op het mobilair der aanzienlijken is niet zoo groot als sommigen denken. De oude wet verdubbelde de huurwaarde tot 12-, de nieuwe maar tot 8-maal; maar bij de oude wet was de belasting altijd 1 pCt, bij het ontwerp kan die klimmen tot 2 pCt; de vermeerdering is dus of kan zijn als 12 is tot 16. De perceelen, waarop die vermeerdering drukt, zijn niet zeer talrijk en de aanvragen om schatting zullen daarentegen aanzienlijk vermeerderen; want zilver, linnen, glaswerk, enz., niet medetellende, blijven er niet dan de grove meubelen over. Verlies dient de schatkist echter tegenwoordig volstrekt niet, en wij zouden daarom voorstellen twee artikelen van weelde te belasten: ten eerste 5 pCt. van de tapijten, met die bepaling, dat, die belasting nooit minder kon zijn dan een gulden van iedere kamer, waarin een tapijt ligt, en dat men in eens af, zonder schatting, zou kunnen volstaan met *f* 5 voor iedere kamer, waarin een tapijt is, te betalen. 2°. Eene belasting van *f* 4 voor ieder raam waarvoor meubel- of overgordijnen hangen. Deze beide artikelen zouden ruim het verlies doen opwegen, en wij gelooven billijk belasten.

Art. 10 en 11. Deze artikels bevatten, zoo als de memorie te regt zegt, opmerkelijk verschil en veel verbetering met de tegenwoordige wet; er blijven echter verscheidene aanmerkingen over.

1°. Wat is het onderscheid tusschen eene huishoudster en eene jufvrouw van gezelschap. Men denke niet, dat deze vraag eene spitsvindigheid behelst. Iemand heeft eene jufvrouw van gezelschap en eene meid; dit zou zijn *f* 30 belasting; hij geeft op eene huishoudster en eene meid, belasting *f* 15; een ander heeft zeven dienstboden en eene huishoudster, belasting *f* 180; deze geeft op eene jufvrouw van gezelschap en zeven dienstboden, belasting *f* 165. Dezelfde aanmerking geldt met eene bonne: wanneer is die kindermeid, wanneer gouvernante? Wij zouden zeggen gouvernantes en jufvrouwen van gezelschap zijn zoodanige personen, die met derzelver heeren en vrouwen aan dezelfde tafel eten.

Een weduwnaar zou iemand, die zijn huishouden waarneemt, altijd als huishoudster moeten kunnen opgeven.

2°. Wij kunnen de weglating in §. 2 van artikel 10 der woorden: »voor zoo verre in die tuinen broeikassen of broeiramen enz. gevonden worden" niet goedkeuren; bij wie zijn nu de tuinlieden belastbaar? Daarenboven zullen de woorden: »in gestadige dienst" aanleiding tot ontduiking geven. Wij zouden dus voorstellen het slot van § 2, eerste alinea, dus te veranderen: in dienst van zoodanigen wier tuin zij bewerken en waarin zich een of meer broeiramen bevinden, die eene grootere oppervlakte dan eene vierkante el beslaan.

3°. In afdeeling *B* vinden wij weder de twee noodelooze woorden, beroep en bedrijf, in de zinsnede: »en daar benevens geen ander beroep, bedrijf of bediening uitoefenen." Uit deze zinsnede is door vele ambtenaren het gevolg getrokken, dat een schoenmaker, kleedermaker, enz. ten platten lande geheel tot den boerenstand behoorende, en alleen om zijne beesten eene meid houdende, dat hij anders niet zou gedaan hebben, verpligt was, die meid in de eerste klasse op te geven; dit is toch de bedoeling van het artikel niet, doch de bovengenoemde woorden: »bedrijf en beroep" maken die bedoeling zeer twijfelachtig.

4°. Omtrent de oppassers in het opklimmende tarief der dienstboden, 3de klasse, is reeds vroeger in deze courant het noodige in het midden gebragt.

(1) Dit artikel, van eene geachte hand afkomstig, wordt, gelijk alle *ingezonden* stukken, medegedeeld als uitdrukking van een individuëel gevoelen, waarmede de redactie geenszins geacht wil zijn in allen deele in te stemmen. Dienvolgens worden de geachte inzenders verzocht, hunne stukken steeds in het enkelvoud te stellen, ten einde alle misverstand nog meer te verhoeden.

5°. Art. 12, lett. K. Deze vrijdom is te beperkt en te uitgebreid tevens; zij is te beperkt, omdat alleen de eenige dienstbode wordt vrijgelaten; te uitgebreid wat de jaren der kinderen betreft. Verbeeldt u eene winkelierster, die ieder oogenblik in den winkel moet zijn en zes à acht kinderen heeft, — *moet* dit mensch geene twee dienstboden houden? Verbeeldt u verder man en vrouw met vier dochters van 14 tot 20 jaren en bovendien nog eene meid, en eene andere vrouw met acht kinderen beneden de 12 jaren en twee meiden. — Wat is meer weelde, de eene meid bij de eerste of de twee bij de laatste? Wij zouden hiervoor in de plaats stellen, menschen die vier of meer inwonende kinderen beneden de dertien jaren hebben, zullen éene vrouwelijke dienstbode vrij hebben.

Art. 13, 14 en 15. Geen billijker grondslag is er voor eene belasting op de weelde dan de paarden; en met dat al heeft de ondervinding geleerd, dat zij zeer onbillijk in de toepassing is. In Drenthe heeft men slechts twee publieke gelegenheden, de diligence van Zwolle op Groningen of de trekschuit van Meppel op Assen en de postwagen van Koeverden op Assen. Slechts weinige dorpen liggen aan deze wegen, dus in verre het grootste aantal bestaat volstrekt geene publieke gelegenheid. Dit gevoegd bij de groote afstanden in deze provincie, brengt den fatsoenlijken stand wel in de verpligting paarden te houden. De wegen daarenboven maken het aantal van twee noodig. Het rijtuig dat gewoonlijk van vader op zoon overgaat, toont in zijne onveranderlijke vormen, met de vale kleur der tuigen, genoeg, dat het houden van diergelijke rijtuigen geene weelde is; en echter moet de houder van zulk een voorvaderlijk voertuig in een der afgelegen dorpen even veel betalen, als de heer KNIPHORST te Assen voor zijne sierlijke barouchette, even veel als de heer VAN HECKEREN VAN SONSBEEK van twee paarden (vooronderstelde, hij hield er niet meer) zoodanig opgetuigd en met zulk een rijtuig, dat de goede inwoner van Drenthe zich niet verbeeldt, dat er iets zoo prachtigs in de wereld is.

Deze ongelijkheid is het gouvernement zeer goed bekend. Bij de memorie van toelichting van de wet van 1833, werd dan ook eene belasting op de rijtuigen toegezegd; later zeide de minister VAN TETS dat deze belasting te veel zwarigheden in had om die in te voeren. Meende de minister dit inderdaad? Wij kunnen het niet gelooven; geene belasting integendeel is gemakkelijker in te voeren en te surveilleren. Bij de *droits réunis* bestond ook eene belasting *sur les voitures publiques;* op ieder rijtuig was een blikje gehecht; men volge dit voorbeeld, men hechtte aan eene plaats, waar men het rijtuig niet schaadt, een blikje, houdende het nummer, waaronder dit rijtuig ten kantore van den ontvanger is geregistreerd, — en de ontduiking is onmogelijk.

Men belaste dan alleen de rijpaarden: rijpaarden van weelde ƒ30, rijpaarden van pikeurs, trafikanten, reisbedienden enz. ƒ10; rijpaarden van landbouwers, een zeker aantal bunders in eigen gebruik hebbende, met ƒ5, en die tot den boerenstand behooren met ƒ2.50. Men belaste de rijtuigen van bijzondere personen met 5, 6 of 7 pCt. van de waarde, bij taxatie te bepalen; huurrijtuigen minder; narresleden meerder. Men late zich te voren behoorlijke statistieke tabellen geven van de verhouding der belasting op de paarden en de waarde der rijtuigen, ten einde noch onbillijk veel, noch te weinig te vragen. Het zal zeker nog al eenige moeite in hebben die tabellen goed te krijgen, want de ontvangers beschouwen zich meerendeels al als groote lichten, als zij eenen maand-staat kunnen opmaken: doch de regering zal er toch wel kennen, die in staat zijn om hier behoorlijk inlichting te geven.

De taxatie der rijtuigen eens gedaan zijnde, bestaat er geene reden, dat die jaarlijks zoude behooren te worden vernieuwd; dit behoeft alleen bij verandering of bij verval; men zoude dus hierbij eene aanmerkelijke, wezenlijke vereenvoudiging in de aangifte kunnen daarstellen, met billijke toepassing van den grondslag.

Er is nog een groot voordeel bij deze verandering: art. 40 § 4 der wet is zeer billijk in Vriesland waar men slechts de helft des jaars rijtuig kan gebruiken: maar waarom moet de rijke stadbewoner, die des zomers buiten is, en zijne paarden buiten laat, insgelijks met die bepaling zijn voordeel doen? Op 10 reizen 9 zijn deze rijtuigen uitsluitend weelde. De belasting echter op de rijtuigen overbrengende, zal dit voor de inwoners van Vriesland, voor wie die gunstige bepaling in de wet van 1833 werd opgenomen, reeds zoo veel verligting zijn door den voorvaderlijken vorm hunner rijtuigen, dat zij het geheele jaar zeer wel kunnen betalen, schoon slechts een halfjaar hunne rijtuigen gebruikende. Op rijtuigen op de as, brenge men een vast regt; voor een eene kar met een zitbankje of karkistje ƒ1; voor eene huifkar ƒ2, voor eene koetskar en een boerenwagen met bankjes ƒ3; voor een boerenwagen met huif en ieder ander rijtuig op de as met kap ƒ6: ook deze moeten van blikjes voorzien zijn.

Diligences, wagens op spoorwegen enz. konden gelijk gesteld worden met de rijtuigen der stalhouders.

Ezels. Deze belasting zal tot eene menigte chicanes aanleiding geven; hoe, als een huurkoetsier ook ezels verhuurt? als een boer dit doet? als, buiten weten van den laatste en buiten weten van zijne ouders, een jongen een ezel voor een rijtuig met riemen spant, of met stijgbeugels rijdt? Wij zouden deze eenvoudig vervangen door 10 pCt. van alle ezelwagens, hetzij op riemen, hetzij op de as, als wanneer deze belasting die wij zeer billijk vinden, ook heel wat meer zal opbrengen. Zoo als het ontwerp nu ligt, zullen alle ezelwagentjes op den as gebruikt worden, en zal dus de belasting zeer weinig opbrengen.

Art. 16. Naar hetgeen wij reeds vroeger gezegd hebben, kunnen wij geene andere reden en grond voor dit artikel vinden, dan dat het moet dienen tot gelijkmaking van lasten tusschen dengene die *verpligt* is vele monden te voeden, en tusschen dengene die door zijne omstandigheden dit niet behoeft te doen.

Uit dit oogpunt alleen kunnen wij dit artikel beschouwen, doch zouden voorstellen, hetzelve volgender wijze te vervatten: Een huisgezin van minder dan drie leden, die elkander binnen den vierden graad van bloedverwantschap bestaan, dus ook man en vrouw zonder kinderen of inwonende bloedverwanten als boven, en welker persoonlijke woning met aanhoorigheden enz. zullen betalen 15 pCt. boven hunne gewone belasting.

De alleen levende personen, als boven, zullen betalen 30 pCt. boven hunne gewone belasting.

Wij gelooven dat, als gelijkmaking, 30 pCt. en 15 niet te veel is. Als straf zou 25 pCt. al zeer onbillijk kunnen zijn. Wij hebben iemand gekend, die van zijn dertigste tot zijn veertigste jaar ongetrouwd bleef, om zijne nog kleine broeders en zusters uit een tweede huwelijk, na den dood van vader en moeder, te verzorgen. Zulk een mensch zou, onzes erachtens, vrij wat eer eene belooning dan eene straf verdienen.

Art. 18, § 6. Bij dit artikel is, even als vroeger, aangenomen het beginsel, dat iemand het geheele jaar door voor den aanslag van een huis aansprakelijk is, en niet de bewoner van het huis, die er in hetzelfde jaar na hem inkomt. Deze bepaling is in het nadeel der schatkist; bijv. A wordt failliet, zijne belasting dus oninbaar; B. komt in zijn huis en behoeft voor dat dienstjaar niets te betalen. C. verlaat zijn huis 1°. november en betrekt een ander onaangeslagen huis; ingevolge art. 21 § 2 strekt zijn eerste aanslag in mindering van den tweeden. D. die niet betaalt in de belasting, komt in het huis van C en betaalt voor het overschietende halfjaar niets. Wij gelooven dat het billijker en tevens voordeeliger voor de schtkist zoude zijn, voor de twee eerste grondslagen overschrijving van belasting voor den overschietenden tijd van het dienstjaar toe te staan: dan viel art. 21, § 2, en daardoor eene lastige nabeschrijving weg.

Art. 22, § 5. Omtrent het tarief van het mobilair gelden nopens den maatstaf dezelfde aanmerkingen als wij op art. 4 hebben gemaakt.

Art. 23 Indien wij gelukkig genoeg waren dat onze denkbeelden ingang vonden, zou het benoemen van schatters uiterst gewigtig worden, en zoude men zich niet dienen te bepalen binnen de grens eener gemeente om daar de rijksschatters te vinden. Integendeel het zoude raadzaam zijn de schatters der administratie altijd uit eene naburige gelijksoortige gemeente te nemen. Wij vinden het van het uiterste belang, dat de ingezeten voor willekeurige overdrijving zij gewaarborgd; maar van niet minder belang dat de belangen der schatkist behartigd worden en beveiligd tegen kwade praktijken; die, als wij wel onderrigt zijn, in groote steden sedert jaren door schatters tot groot nadeel van 's rijks schatkist zijn gedreven. Voor de rijtuigen zou men over verscheiden gemeenten afzonderlijke deskundige schatters dienen te benoemen.

Het onaangename en hatelijke werk der herzieningen zou bij het afschaffen der eigen aangiften over de huizen komen te vervallen.

Art 24, § 4. Hierbij had eene boete dienen bepaald te worden, zoo ook aan de ingezetenen de verpligting opgelegd om vier en twintig uren na dat de ontvanger na verloop der acht dagen het biljet zal hebben doen afhalen, en men dit niet gereed had, hetzelve behoorlijk ingevuld ten kantore van den ontvanger te bezorgen; die bij verzuim sommatie zal zenden tot invulling en bezorging binnen *drie* dagen op eene boete van ƒ10; zullende deze sommatie 50 cent kosten. Wij hebben herhaalde reizen ontvangers hooren klagen over de slordigheid en den omwil der ingezetenen in de invulling der biljetten. De ontvangers dienen aangehouden te worden tot eene tijdige inzending der kohieren, maar zij moeten ook gewaarborgd worden voor dwarsdrijverij.

Art. 22, § 2. De magt, bij dit artikel aan de commissie is groot, maar wij gelooven heilzaam en nuttig; doch men verkorte dan ook niet de magt der gedeputeerde staten, die de handhavers van het regt moeten zijn. De regering beslisse niet in hare eigene zaak als zij in gevoelen met gedeputeerde staten van eene provincie verschilt, zoo als het geval is geweest met de gedeputeerde staten van Drenthe over het regt verstand van artikel 16, § 2. Wij zouden dus, tot waarborg der ingezetenen en der schatkist beide, bij artikel 40 voegen: »Indien gedeputeerde staten eener provincie met het ministerie van financiën mogten verschillen omtrent het regt verstand van eenig artikel dezer wet, zal dit geschil door eene nadere wet worden vereffend."

Art. 39. Het strekt zeker ter vereenvoudiging van het werk der comptabiliteit, dat er een fonds van kwade posten zij: maar dat daarom de eene provincie en de eene gemeente voor de andere zoude betalen, is eene groote onbillijkheid. Een controleur in eene landprovincie vertelde ons eens, in zijne controle geene enkele oninbare post voor de personele belasting gehad te hebben. Even eens hebben wij gehoord dat er eene landprovincie is, die gemiddeld niet meer dan 1 pCt. kwade posten heeft. Indien wij wel onderrigt zijn, zitten die het meest in Holland, en zoude dit bedrag door doelmatige middelen aanmerkelijk kunnen verminderd worden.

Men late daarom aan iedere gemeente hare eigene oninbare posten afdoen, en geve deze 8 pCt. aan de gemeenten, waarvoor men tevens op iedere gemeente de verpligting legge om uit die 8 pCt. alle ordonnanciën van ontheffing, in die gemeente vallende, ten hare laste als contant geld aan te nemen. Hiermede zal het werk der oninbare posten merkelijk verkort en vereenvoudigd worden; het gemeente-bestuur zal in het belang der gemeente scherp toezien, of de ontvanger posten heeft voorgedragen die hadden kunnen geïnd worden, en zal bij wezenlijk onvermogen met meer zaakkennis kunnen oordeelen dan de controleur. Vertrouwende dat het gouvernement niet meer heeft gevraagd dan het noodig had, is dit dus ook geen verlies voor de schatkist, en de besturen en ontvangers, die zorgen dat zij weinig oninbare posten hebben, bevoordeelen hunne gemeenten aanmerkelijk.

En hiermede eindigen wij onze beoordeeling, den minister van financiën den roem toewenschende een werk tot stand te brengen, dat niet weder binnen weinige jaren zal behoeven gewijzigd te worden. O. O.

Pensioenen.

(*Ingezonden.*)

Onder de verschillende zoo hoog opgevoerde uitgaven, die steeds op 's rijks begrooting eenen voornamen post uitmaakten en mede ons financie-wezen hielpen ondermijnen, kunnen voorzeker de pensioenen begrepen worden. Met welk eene ruime ja verkwistende hand aanmerkelijke sommen gelds jaarlijks hierdoor zijn opgeofferd en op eene ondoelmatige wijze besteed, is meermalen zaakkundig en naar waarheid betoogd.

Wanneer men het beginsel van pensioen te verleenen oppervlakkig beschouwt, dan schijnt eene belooning voor bewezene diensten, eene ondersteuning aan hem dien physieke of morele krachten niet meer toelaten zoo als vroeger voor het vaderland werkzaam te zijn, iets billijks in zich te bevatten: men is genegen deze uitgave als goed zoo niet als noodzakelijk te beschouwen. — Op hoedanige wijze echter wordt deze belooning, op zeer enkele uitzonderingen na, verkregen? Welke billijke aanspraak kan hij, die, hetzij in civiele hetzij in militaire betrekking den lande, zoo als men dat noemt, diende, op eene dergelijke levenslange betaling uit 's lands provinciale of gemeente-kassen maken? Wij weten allen dat het getal sollicitanten voor eene hoogere of voor eene lagere betrekking bijna altijd groot is, en dat hij, die met dezelve begiftigd wordt, toch niet door uitstekende of lieves [illegible] uitmunt; maar slechts een wezenlijk voordeel boven vele anderen geniet. Is dit zoo in civiele posten, in den militairen stand rekent de jongeling, die zijne epauletten krijgt, zich [illegible] ieder aanvaardt vrijwillig de hem opgedragene bemoeijingen, verschaft zich bezigheden, kan nieuwe kundigheden verkrijgen en wordt, voor zoo verre zulks op eene juiste en billijke wijze geregeld is,

naar mate zijner werkzaamheden bezoldigd. In alle rangen der maatschappelijke betrekking vindt de ambtenaar zijne benijders, die volgaarne als zijne plaatsvervangers zouden willen en ook veelal kunnen optreden. Van den minister, naar wiens portefeuille door velen gehaakt wordt, tot aan den minsten uiterst karig bezoldigden geëmployeerde, elk een geniet door het bezit zijner betrekking een voorregt, daar zijn verlangen verhoord is, zijne wenschen vervuld zijn, en, al moet hij bij voortduring, om zijn bestaan te vinden, werkzaam wezen, hij is toch altijd boven anderen getrokken die door eigen vlijt en ijver in hun onderhoud moeten voorzien. Dat wij ons toch niet door schoonklinkende woorden laten verblinden! Wat noemt men diensten, den lande bewezen? Een hoog geplaatste ambtenaar, die lange jaren op eene gemakkelijke wijze eenige bezigheden waarnam, of die, aan eene betere overtuiging gehoor gevende, pligtmatiger en met meerderen ijver de betrekking vervulde waarvoor hij bezoldigd werd? — De generaal, die, in zijne jeugd in dienst tredende, wist dat een vijandelijke kogel hem kon treffen, doch die ook tevens, het gevaar doorgestaan hebbende, meerdere kans op bevordering had, die ook in elken rang 's lands penningen genoot en vrijwillig zijn ambt bekleedde? Zulke menschen en meer anderen zegt men hebben den lande trouw gediend; — ik geloof het; ik ben van hunne getrouwheid en braafheid ten volle overtuigd; doch dat was hun pligt, daarvoor genoten zij de belooning die aan hunne betrekking was verbonden; op verdere onderscheiding kunnen zij nog geen aanspraak maken; integendeel, zij zijn bevoorregten die boven vele anderen in de gelegenheid gesteld werden voor hun onderhoud te zorgen of wel, vermogen bezittende, zich nog meer konden verrijken. Naar waarheid gesproken, — is het vaderlandsliefde die bij de meesten tot aanvaarding eener betrekking noopt, of zijn het eigenbelang, geldelijke voordeelen, gunstbejag, titels die ons hiertoe aansporen? Slechts met zeer enkele voorbeelden wijst ons de geschiedenis die mannen aan, welke, door enkele vaderlandsliefde aangespoord, hunne rust, hun leven en goed voor hetzelve veil hadden: dat aan dezulken eene levenslange belooning worde toegekend is billijk, doch hoe gering zijn zij in getal.

Zien wij den ambteloozen burger in den staat, die, al de voordeelen en gunsten aan een ambt verbonden niet genietende, door eigen arbeid in zijn levensonderhoud voorziet of wel, met geldelijk vermogen begiftigd, den rang en het aanzien aan de betrekking verbonden niet kan verkrijgen: voor hem wordt niet gezorgd, hem wordt nimmer wachtgeld of pensioen gegeven en was hij altijd voor het land minder nuttig? Brengen de fabrikant, de koopman het vaderland minder voordeel aan? moet hij, die reeds lange jaren uit 's lands kas penningen trok, nog, wanneer hij geene werkzaamheden meer verrigten kan, bij voorkeur tot zijnen dood onderhouden of verrijkt worden? Het zijn niet alleen rijkspensioenen die den gewezen ambtenaar toegekend worden, ook provinciale en gemeente-budjetten worden hiermede bezwaard, en heeft, om in den lageren stand een voorbeeld bij te brengen, een beambte lange jaren het voorregt gehad om door het rijk, de provincie of eene gemeente geëmployeerd en goed bezoldigd geweest te zijn, dan bekomt hij later nog pensioen, terwijl zijn mede-ingezeten, die bij het zweet zijns aanschijns door zwaren arbeid eene bete broods verdiende, bij onvermogen om te werken aan de diaconie vervalt en eene karige bedeeling uit de armenkas trekt.

Dat het hoogere bestuur deszelfs gunstelingen met eerbewijzingen, ridderorden overlaadt, zal voorzeker den man van ware verdienste, den uitstekenden burger, buiten gelegenheid stellen om eene onderscheiding te genieten; maar dat men den bevoorregten ambtenaar, die zich louter door geluk boven zoo vele zijner medeburgers lange jaren bevoordeeld zag, levenslang uit de beurs der contribuabelen een vast inkomen verzekert, ook wanneer hij niets meer uitvoert, — dit is gewis eene onbillijkheid, noodelooze eene ongeoorloofde uitgave. Ik tast niet het beginsel van pensioenen aan, maar slechts de wijze waarop het pensioen verleend en verkregen wordt. In bijzonderheden tredende, zoude ik wijdloopig worden. Ik zou die begunstigden nog kunnen bijbrengen welken het door kuiperij, familie-betrekking of geboorte mogt gelukken zich met verschillende ruim bezoldigde posten bekleed te zien, ja dikwijls bij den eenen post dien zij nog waarnemen reeds pensioen voor eene vroeger vervulde betrekking genieten. Omdat het rad der fortuin dien man toevallig boven velen anderen verrijkte, wordt hem nog bij voorkeur pensioen gegeven, wanneer hij zijne betrekking nederlegt.

Te regt schijnt men thans te begrijpen, dat de ambtenaar, die voor zijne vrouw of kinderen later eene geldelijke uitkeering hebben wil, een gedeelte van zijn tractement moet opofferen; doch de vraag rijst dan op, heeft de staat het regt willekeurig een gedeelte mijner bepaalde bezoldiging terug te houden? Waarom wordt bij voorkeur voor mijne nagelatene betrekkingen gezorgd?

Overtuigend kan, geloof ik, bewezen worden dat onder de verschillende middelen van bezuiniging de afschaffing der hierboven bedoelde pensioenen eene eerste plaats kan en billijkerwijze moest bekleeden. Deze uitgave geheel en al op 's rijks begrooting geschrapt te zien, is mijne bedoeling niet; aan den edelen held, die eene groote daad verrigtte, is het vaderland dankbare opoffering schuldig; den grooten man, die, wars van alle eigenbelang, uitstekende diensten aan zijnen geboortegrond bewees, mag levenslang door ons beloond worden; voor den tegen wil en dank in dienst gestelden militair, die verminkt huiswaarts komt, moet gezorgd worden. In deze en dergelijke andere gevallen is de toekenning van geldelijke belooning wenschelijk en billijk; dat deze uitgave, alzoo zijne ware bestemming erlangende, eene aanzienlijke vermindering zal ondergaan, behoeft voorzeker niet betoogd te worden.

A . . . . *Een goed geplaatste ambtenaar.*

Advertentiën.

Marktprijzen.

NIJMEGEN, den 19den April 1841.

Tarwe werd heden alleen begeerd tot eenigzins verlaagde prijzen; waartoe de bijsoorten ook werden losgelaten. Voor de beste kwaliteiten bleef men vorige prijzen vorderen, welke echter niet dan door hoogbenoodigden werden besteed en waardoor er vele partijtjes onverkocht bleven. — *Hooglandsche Tarwe* was schaars; en niet dan in middelmatige kwaliteit ter markt. Men heeft besteed voor *Hooglandsche* $f\ 8\frac{1}{2}$ à $f\ 9\frac{1}{4}$; gewone *Kleefsche* en *Inlandsche* f 7 à $8\frac{1}{4}$; geringe en *Betuwsche* soorten f 6.75 à f 7.40, naar deugd. — *Rogge* voor f 5 à f 5.40 vrij goed afgegaan. — *Gerst* schaars, doch weinig begeerd, f 4.50 à f 5. — *Boekweit* als voren f 5.25 à f 5.70. — *Haver* willig f 2.25 à f 2.80: bij partijen werd echter zeer goede kwaliteit te vergeefs tot f 2.75 geveild.

Waterhoogte te Arnhem.

Den 20 April 1 El 8 Palm 0 Duim; gew. 0 Duim; gev. 4 D.

Prijs-Courant der Effecten.

MAANDAG 19 APRIL.	Laagste koers.	Hoogste koers.	Koers ten $4\frac{1}{2}$ u.
NEDERL., Werk. Schuld à $2\frac{1}{2}$ pCt.	$51\frac{13}{16}$	$51\frac{15}{16}$	$51\frac{7}{8}$
Dito Dito . . » 5 »	$99\frac{7}{8}$	100	100
Uitgestelde Schuld . . » »	$\frac{13}{16}$		
Kansbiljetten . . . . . f	$24\frac{3}{8}$	$24\frac{1}{2}$	$24\frac{3}{8}$ à $\frac{7}{16}$
Amortisatie-Syndicaat. à $4\frac{1}{2}$ pCt.	$90\frac{1}{2}$	$90\frac{3}{4}$	$90\frac{3}{4}$
Dito Dito . » $3\frac{1}{2}$ »	$73\frac{1}{8}$	$73\frac{1}{8}$	$73\frac{1}{8}$
Handelmaatschappij . » $4\frac{1}{2}$ »	$165\frac{7}{8}$	$166\frac{1}{8}$	$165\frac{7}{8}$
Nieuwe Dito . . . » $4\frac{1}{2}$ »			
Nieuwe Dito 1837 . » $4\frac{1}{2}$ »			
Oostindische Leening » 5 »	$97\frac{7}{8}$	98	98
Spoorweg Haarlem . . »			
Aand. Rijn-Spoorweg . » $4\frac{1}{2}$ »	$93\frac{3}{4}$		
FRANKR. Inschrijv. G. B. » 3 »			
SPANJE. Leening *Ardoins* » 5 »	$19\frac{15}{16}$	$20\frac{1}{16}$	20 à $\frac{1}{16}$
Dito onbep. stukk. . » 5 »			
Passive . . . . »	$5\frac{5}{8}$		
Deferred . . . . »			
Fransche Uitgestelde »			
PORTUGAL. Oblig. te Lond. » 3 »			
RUSL. *H. & C.* 1798, 1816. » 5 »	$104\frac{5}{8}$	$104\frac{3}{4}$	
Dito 1828, 1829 . . » 5 »	$104\frac{1}{4}$	$104\frac{7}{8}$	
Dito 1831, 1833 . . . » 5 »	$97\frac{3}{4}$	98	
Oblig. bij *Hope* . . . » 4 »	$87\frac{5}{8}$	$87\frac{7}{8}$	
Oblig. te Londen . . . » 5 »			
Dito te Hamburg . . . » 5 »			
Inschrijving in Assign. » 6 »	$68\frac{7}{8}$		
Certific. van dito. . . » 6 »	70		
POLEN. Aandeel. à fl 300 » f			
Dito à fl 500 » »			
OOSTENR. Aand. à fl. 100 » f			
Dito à fl 250 . . . . » »			
Metalliek . . . . » 5 »	$104\frac{3}{4}$		
Dito . . . . » 3 »			
Dito . . . . » $2\frac{1}{2}$ »			
BRAZILIE. Dito dito » 5 »	74		

Te Arnhem, bij C. A. THIEME, Boekdrukker.